

Wstęp

Od roku 2002 Kościół w Stanach Zjednoczonych doświadczył bezprecedensowego kryzysu naszych czasów. Seksualne wykorzystywanie dzieci i młodzieży przez niektórych diakonów, księży i biskupów, oraz i sposoby w jakie te przestępstwa i grzechy zostały zaadresowane, spowodowały ogromny ból, gniew i zamieszanie. Jako biskupi musimy przyznać się do naszych błędów i naszej roli w tym cierpieniu, przepraszamy i poczuwamy się jeszcze raz do odpowiedzialności za zbyt częste niedociągnięcia względem ofiar i katolików w przeszłości. Z głębi naszych serc, my biskupi wyrażamy głęboki smutek i ubolewanie z powodu tego, co katolicy musieli znieść.

Tą poprawioną wersją *Karty Ochrony Dzieci i Młodzieży* pragniemy potwierdzić nasze poważne zobowiązanie do stworzenia w obrębie Kościoła bezpiecznego warunków dla dzieci i młodzieży. Wysłuchaliśmy się w bólu i cierpienia tych, którzy byli ofiarami nadużyć seksualnych i w dalszym ciągu będziemy reagowali na ich płacz. Dotknęła nas dogłębnie grzeszność, łamanie prawa i podważenie zaufania, którego dopuścili się niektórzy duchowni. Określiliśmy najlepiej jak tylko potrafimy zasięg problemu nadużyć nieletnich przez duchownych w naszym kraju i oczekujemy rezultatów badań dotyczących przyczyn i tła tego zagadnienia.

Otaczamy nadal naszą szczególną opieką i troską ofiary nadużyć seksualnych oraz ich rodziny. Okaleczenie którego przyczyną jest nadużycie seksualne wobec nieletnich jest druzgocąca i długotrwała. Przepraszamy za wyrządzoną im poważną szkodę i ofiarujemy naszą pomoc na przyszłość. Skutkiem takiego nadużycia jest często utrata zaufania, która jest bardziej druzgocąca, kiedy prowadzi do utraty wiary, której mamy święty obowiązek pielęgnować. Powołujemy się na słowa Jego Świątobliwości, Papieża Jana Pawła II, który twierdził, iż wykorzystywanie seksualne młodych ludzi jest „według wszelkich standardów złe i słusznie uznawane przez społeczeństwo za przestępstwo; jest ono również przerażającym grzechem w oczach Boga” (Przemówienie do Kardynałów Stanów Zjednoczonych i Przedstawicieli Konferencji Episkopatu, 23 kwietnia 2002 r.).

Razem z ofiarami i ich rodzinami cierpiąca z powodu tego skandalu cała wspólnota Kościoła katolickiego w tym kraju. W ciągu ostatnich trzech latach, opinia publiczna intensywnie poddawała analizie nieliczną grupę duchownych, którzy sprzeniewierzyli się swojemu powołaniu, co stało się przyczyną bezbronności i niezrozumienia posługi duszpasterskiej a nawet ułatwiło fałszywe oskarżenia, których ofiarą została większość wiernych kapłanów i diakonów. Podzielamy wraz z nimi silne postanowienie do odnowienia wizerunku powołania do wypełniania Świętych Obrzędów, aby było ono wciąż postrzegane jako życie posługi dla innych na wzór Chrystusa, naszego Pana.

My, którym została powierzona odpowiedzialność pasterzowania Ludowi Bożemu, będziemy z Bożą pomocą oraz przy pełnej współpracy ze wszystkimi wiernymi kontynuować naszą pracę, odbudowy jednoczących nas więzi zaufania. Same słowa nie wystarczą jednak do zrealizowania tego celu. Rozpoczniemy go działaniem przyjętym na naszym Zgromadzeniu Generalnym i w naszych lokalnych diecezjach i eparchiach.

Odczuwamy szczególną odpowiedzialność za „posługę jednania” (2 Kor 5:18) którą to Bóg nas obdarzył, pojednawszy nas ze sobą poprzez Jezusa Chrystusa. Miłość Chrystusowa przynagla

nas abyśmy nie tylko prosili o przebaczenie naszych win i błędów, ale również zwrócili się do wszystkich tych, którzy stali się ofiarami, do tych, którzy byli sprawcami, oraz do wszystkich, którzy w jakiś sposób ucierpieli z powodu tego skandalu – aby pojednali się z Bogiem i pomiędzy sobą.

Prawdopodobnie jak nigdy dotąd, odczuliśmy siłę grzechu, który dotknął całą rodzinę Kościoła w tym kraju; ale, jak św. Paweł odważnie powiedział, że Bóg sprawił, iż Chrystus „który nie znał grzechu, stał się grzechem dla nas, abyśmy się stali w Nim sprawiedliwością Bożą” (2 Kor 5:21). Abyśmy, którzy poznali grzech, również poprzez ducha pojednania, doświadczyli, Bożej sprawidliwości.

Zdajemy sobie sprawę, że po tak głębokim zranieniu, uzdrowienie i pojednanie pozostają poza ludzkimi możliwościami. To łaska boża i miłosierdzie poprowadzi nas do przodu, ufając Chrystusowej obietnicy: „u Boga wszystko jest możliwe” (Mt 19:26).

Pracując nad wypełnieniem tej odpowiedzialności, oparliśmy się przede wszystkim na Bogu Wszechmogącym, aby podtrzymać naszą wiarę i właściwie ocenić kierunki działania.

Otrzymaliśmy braterskie przewodnictwo i wsparcie od Stolicy Apostolskiej, które wsparło nas w tym czasie próby.

Oparliśmy się na wiernych katolikach Stanów Zjednoczonych. W całym kraju i w każdej diecezji, mądrość i rozeznanie duchownych, zakonnych i świeckich w dużej mierze przyczyniła się do skonfrontowania efektów tego kryzysu i podjęcia kroków do jego rozwiązania. Jesteśmy niezmiernie wdzięczni za ich wielką wiarę, hojność, oraz duchowe i moralne wsparcie, które otrzymaliśmy od nich.

Doceniamy i uznajemy wierną posługę większości naszych kapłanów i diakonów oraz miłość, jaką ludzie ich otaczają. Za swoją dobrą pracę zsłużyli na szacunek nasz i wiernych. Godne ubolewania jest to, że ich pełne poświęcenia kapłańskie świadectwo zostało przyćmione przez ten kryzys.

W szczególny sposób, wyróżniamy te ofiary nadużyć seksualnych przez duchownych, oraz ich rodziny, które zaufały nam wystarczająco i podzieliły się swoimi przeżyciami by pomóc nam pełniej uswiadomić sobie konsekwencje tego nagannego wykroczenia wobec świętego zaufania.

Niech nie będzie teraz żadnej wątpliwości czy niezrozumienia z czyjejkolwiek strony: dla nas, waszych Biskupów, że nasz obowiązek ochrony dzieci i młodzieży, oraz zapobieganie nadużyciom seksualnym wypływa z misji i przykładu jakie dał nam sam Jezus Chrystus, w imię którego służymy.

Podczas gdy pracujemy nad odzyskaniem zaufania, musimy pamiętać o tym, że Jezus otaczał ciągłą troską bezbronnych. On to rozpoczął swoje posługiwanie tymi słowami Proroka Izajasza:

„Duch Pański spoczywa na Mnie,
ponieważ Mnie namaścił i posłał Mnie,
abym ubogim niósł dobrą nowinę,
więźniom głosił wolność,
a niewidomym przejrzenie;
abym uciśnionych odsyłał wolnymi,
abym obwoływał rok łaski od Pana (Łk 4:18-19).

W Ewangelii według św. Mateusza rozdział 25, Pan, w swoim przesłaniu do apostołów i uczniów, powiedział im, że jeżeli kiedykolwiek okażą miłosierdzie i współczucie najmniejszym, Jemu samemu je okażą.

Jesus ukazał swoją troskę w szczególny sposób dzieciom, upominając swoich uczniów za to, że nie dopuszczali ich do Niego: „Pozwólcie dzieciom przychodzić do mnie” (Mt 19:14). Wyraził on również poważne ostrzeżenie dla każdego, kto zwodziłby najmniejszych, że lepiej by było dla takiej osoby, „kamień młyński zawiesić u szyi i wrzucić go w głębię morza” (Mt 18:6).

Słowa Pana brzmią w tym momencie jako prorockie. W dążeniu do odbudowania więzi zaufania, my Biskupi zobowiązujemy się ponownie do kontynuowania pasterskiego wysiłku w celu odzyskania zaufania tych, którzy ucierpieli na wskutek nadużyć seksualnych oraz wszystkich wiernych Kościoła.

W tym duchu, w ciągu ostatnich trzech lat, zostały wprowadzone do życia Kościoła następujące zasady i procedury **Karty**.

- Departament do spraw Ochrony Dzieci i Młodzieży zajmuje się tworzeniem konsekwentnym, ciągłym i o dużym zasięgu bezpiecznego środowiska dla młodzieży w całym Kościele w Stanach Zjednoczonych.
- Departament dostarcza nam również odpowiednich środków do osiągnięcia założeń **Karty**, jak zostało to przedstawione w dwóch raportach o wprowadzeniu **Karty** w oparciu o dokonane niezależnie kontrole.
- Na Krajowej Radzie Nadzorczej ciąży odpowiedzialność pomagania w ocenie przestrzegania **Karty** przez diecezje i zlecenia badań dotyczących nadużyć seksualnych nieletnich, oraz wydania własnego *Raportu o Kryzysie w Kościele Katolickim w Stanach Zjednoczonych*.
- Opisowe badania dotyczące natury i rozmiarów wykorzystywania seksualnego nieletnich przez duchownych katolickich w Stanach Zjednoczonych, zlecone przez Krajową Radę Nadzorczą zostały zakończone. Wyniki tych badań, analizujące okres historyczny lat 1950-2002, wykonane przez John Jay Collage of Criminal Justice dostarczają nam silnego narzędzia nie tylko do przeegzaminowania naszej przeszłości, ale również zabezpieczenia naszej przyszłości przed takim niewłaściwym zachowaniem.
- Koordynatorzy pomagający ofiarom, na terenie całego kraju są gotowi wspierać diecezje w określeniu pastoralnych potrzeb tych, którzy zostali zranieni przez nadużycia seksualne.
- Biskupi diecezjalni/eparchialni w każdej diecezji są wspierani i mają do dyspozycji diecezjalne rady nadzorcze, które pomagają biskupom w podjęciu decyzji koniecznych w realizowaniu postanowień **Karty**.
- Wprowadzono programy dla zapewnienia bezpiecznego otoczenia by wesprzeć rodziców i dzieci, a także tych, którzy pracują z dziećmi w celu zapobiegania krzywdzenia ich.

Poprzez podjęcie tych kroków i wielu innych, chcemy dotrzymać naszego zobowiązania względem bezpieczeństwa naszych dzieci i młodzieży.

W momencie gdy, wydaje się, że zasięg tego wstrząsającego problemu nadużyć seksualnych nieletnich przez duchownych zmniejszył się w przeciągu ostatniego dziesięciolecia, bolesne skutki tego nadużywania są odczuwalne zarówno przez ofiary jak i diecezje.

Dlatego też z żywym poczuciem wysiłku, który jest wciąż konieczny, do całkowitego przeciwstawienia się skutkom tego kryzysu i z wiedzą nabytą poprzez doświadczenie ostatnich trzech lat poddaliśmy rewizji i skorygowaliśmy *Kartę Ochrony Dzieci i Młodzieży*. Potwierdzamy, że będziemy wspomagać w uzdrowieniu tych, którzy zostali skrzywdzeni, zrobimy wszystko co w naszej mocy, aby chronić dzieci i młodzież, będziemy również razem z naszym duchowieństwem, osobami zakonnymi i świeckimi, dokładać wszelkich starań w odbudowie zaufania i harmonii w naszych wspólnotach wiernych, modląc się o przyście Królestwa Bożego, tu na ziemi, jak i w niebie.

W osiągnięciu naszego celu stwożenia bezpiecznego środowiska w Kościele dla dzieci i młodzieży oraz zapobiegania nadużyciom seksualnym nieletnich dokonanych przez duchownych w przyszłości, my, członkowie Konferencji Episkopatu Stanów Zjednoczonych, zarysowaliśmy w tej *Karcie* serię praktycznych i pastoralnych środków, które zobowiązujemy się wprowadzać w naszych diecezjach i eparchiach:

Wspieranie Uzdrowienia i Pojednania z Ofiarami/Tymi, którzy doswiadczyli nadużyć seksualnych jako nieletni.

ARTYKUŁ 1. Diecezje/eparchie mają za zadanie dotrzeć do ofiar/przetrwałych oraz ich rodzin i okazać im pomoc w osiągnięciu równowagi zarówno emocjonalnej jak i duchowej. Pierwszym obowiązkiem Kościoła względem ofiar jest uzdrowienie i pojednanie. Każda diecezja/eparchia ma obowiązek kontynuowania pomocy każdej osobie, która była jako niepełnoletnia ofiarą seksualnego wykorzystywania przez każdego kto pełnił jakąś służbę w Kościele, niezależnie od tego kiedy nadużycie to miało miejsce, niedawno czy wiele lat temu. Pomoc ofiarom powinna zawierać: świadczenie poradnictwa, pomoc duchową, grupowe wsparcie, oraz inne świadczenia socjalne uzgodnione przez poszkodowanych i diecezje/eparchie.

Poprzez pasterską pomoc ofiarom i ich rodzinom, biskup diecezjalny/eparchialny lub jego przedstawiciel powinien zaproponować spotkanie z nimi, w celu wysłuchania z cierpliwością i współczuciem ich doświadczeń, tego co ich niepokoi, oraz wyrazić „głęboką solidarność i troskę” podobnie jak określił to Jego Świątobliwość, Papieża Jana Pawła II, w swoim przemówieniu do Kardynałów Stanów Zjednoczonych i Przedstawicieli Konferencji, dnia 23 kwietnia 2002 r.).

ARTYKUŁ 2. Diecezje/eparchie powinny posiadać własne przepisy i procedury, aby móc niezwłocznie odpowiedzieć na każdy zarzut, kiedy zaistnieje podstawa, aby wierzyć, że doszło do seksualnego nadużycia nieletniego. Diecezje/eparchie powinny dysponować kompetentną osobą lub osobami, które koordynowałyby bezpośrednio udzielanie pomocy i duchowej opieki osobom, które zgłoszą zarzut, że były seksualnie wykorzystywane jako nieletni przez duchownych lub inny personel kościelny. Procedury dla tych, którzy zgłaszają zarzut powinny być łatwo dostępne, w drukowanej formie, w głównych językach w jakich jest sprawowana liturgia w diecezji/eparchii i powinny być publicznie ogłaszane przynajmniej raz do roku.

Diecezje/eparchie powinny również wyznaczyć radę nadzorczą, która będzie działać jako poufne ciało konsultacyjne dla biskupa/biskupa eparchialnego. Większość członków tej rady nadzorczej powinny stanowić osoby świeckie, które nie są zatrudnione przez diecezją/eparchię (zobacz

Normę 5 w Zbiór Norm dla Diecezji Kościoła Rzymskokatolickiego i Katolickich Kościołów Wschodnich, dotyczących postępowania w sprawie zarzutów seksualnego wykorzystywania nieletnich przez Księży i Diakonów, 2002). Rada Nadzorcza powinna służyć radą biskupowi diecezjalnemu/biskupowi eparchialnemu w ustaleniu wiarygodności zarzutów seksualnego wykorzystywania nieletnich i w ustaleniu przydatności duchownego do posługi duszpasterskiej. Rada nadzorcza może również dokonywać przeglądu tych spraw retrospektywnie jak i przyszłościowo oraz udzielać porad we wszystkich aspektach odpowiedzi dotyczących tych spraw.

ARTYKUŁ 3. Diecezje/eparchie nie powinny zawierać rozrachunków w sprawach, które zobowiązują strony do zachowania dyskrecji, chyba że ofiara/przetrwały zarządza poufności i życzenie to zostanie zapisane w tekście porozumienia.

Gwarancja Efektywności Systemu odpowiedzi na Zarzuty Seksualnego Wykorzystywania Nieletnich

ARTYKUŁ 4. Diecezje/eparchie są zobowiązane do zameldowania władzom publicznym wniesiony zarzut seksualnego wykorzystywania osoby nieletniej. Diecezje/eparchie powinny się dostosować do wszystkich odpowiednich przepisów prawa cywilnego dotyczących składania raportu o wniesionych zarzutach seksualnego wykorzystywania nieletnich do władz cywilnych i współpracować z nim w przeprowadzonym dochodzeniu zgodnie z prawem odpowiedniej jurysdykcji .

Diecezje/eparchie mają współpracować z władzami publicznymi przy zgłaszaniu zarzutów ndużyć nawet wtedy, kiedy osoba poszkodowana nie jest już nieletnia.

W każdym przypadku, diecezje/eparchie mają obowiązek poinformować osoby poszkodowane o ich prawie do zgłoszenia doniesienia władzom publicznym a także powinny chronić to prawo.

ARTYKUŁ 5. Potwierdzamy słowa Jego Świątobliwości, Papieża Jana Pawła II, z jego Przemówienia do Kardynałów i Przedstawicieli Konferencji Episkopatu Stanów Zjednoczonych: „W kapłaństwie i życiu religijnym nie ma miejsca dla tych, którzy skrzywdziliby nieletniego.”

Seksualne wykorzystywanie nieletniego przez duchownego jest przestępstwem w powszechnym prawie Kościoła (CIC, kan. 1395 §2; CCEO, kan. 1453 §1). Z powodu powagi tej sprawy, jurysdykcja do rozpatrzenia jej jest zarezerwowana dla Kongregacji Doktryny Wiary (Motu proprio, *Sacramentorum sanctitatis tutela*, AAS, 93, 2001). Seksualne nadużywanie nieletnich jest również przestępstwem we wszystkich okręgach sądowych Stanów Zjednoczonych.

Diecezjalne/eparchialne przepisy mają sprawić, że nawet po pojedynczym czynie seksualnego wykorzystywania nieletniego – bez względu na to kiedy został popełniony – który został wyznany lub ustalony po właściwym i zgodnie z prawem kanonicznym przeprowadzonym procesie; aby winny ksiądz lub diakon został na stałe odsunięty od pełnienia funkcji i jeżeli tak nakazano, wydalony ze stanu duchownego. Aby podtrzymać wyznaczony cel tej *Karty* winnemu księdzu lub diakonowi ma być zaoferowana terapeutyczna, profesjonalna pomoc dla celów profilaktycznych, jak również dla jego wyleczenia i dobrego samopoczucia.

Diecezjalny/eparchialny biskup powinien sprawować swoją władzę wykonawczą, zgodnie z ustaleniami powszechnego prawa Kościoła dla zapewnienia, aby każdy kapłan lub diakon podległy jego władzy, który popełnił chociaż jeden czyn seksualnego nadużycia nieletniego, jak to określono poniżej, nie będzie kontynuował czynnie swej duszpasterskiej posługi.

Ksiądz lub diakon, który został oskarżony o seksualne nadużycie nieletniego powinien być uznawany za niewinnego podczas dochodzenia w sprawie zarzutów i powinny być podjęte wszelkie właściwe środki, aby ochronić jego reputację. Oskarżony powinien być zachęcony do skorzystania z pomocy adwokatów cywilnych i kanonicznych. Jeżeli zarzut nie jest udowodniony, powinien być podjęty każdy możliwy środek do przywrócenia jego dobrego imienia, jeśli zostało ono naruszone.

W wypełnianiu tego artykułu, diecezje/eparchie mają postępować zgodnie z wymaganiami powszechnego prawa Kościoła i *Zbiorem Norm* zatwierdzonym dla Stanów Zjednoczonych.

ARTYKUŁ 6. Diecezjalne/eparchialne normy dotyczące służebnego postępowania dla duchownych i wszelkiego zatrudnionego personelu oraz wolontariuszy Kościoła na stanowiskach wymagających zaufania, którzy mają regularny kontakt z dziećmi i młodzieżą powinny być zrozumiałe i ogólnie dostępne.

ARTYKUŁ 7. Diecezje/eparchie powinny być otwarte i przejrzyste w informowaniu opinii publicznej o seksualnym wykorzystywaniu nieletnich poprzez duchownych, zachowując dyskrecję i dbając o dobrą opinię zaangażowanych osób. Dotyczy to w szczególności informowania parafii i innych wspólnot kościelnych bezpośrednio dotkniętych niewłaściwym postępowania duchowieństwa względem nieletnich.

Aby Zapewnić Pewność Wykonalności Naszych Procedur

ARTYKUŁ 8. Autorytetem Konferencji Episkopatu Stanów Zjednoczonych zostaje odnowione pełnomocnictwo specjalnej Komisji do Spraw Nadużyć Seksualnych i zostaje powołana Komisja Ochrony Dzieci i Młodzieży. Będzie ona stała komisją Konferencji Episkopatu. Członkowie tej Komisji powinni reprezentować wszystkie biskupie regiony kraju, wraz z nowymi nominacjami rozłożonymi w czasie do podtrzymania ciągłości w wysiłkach dla ochrony dzieci i młodzieży.

Komisja ma za zadanie doradzać Konferencji Biskupów Stanów Zjednoczonych we wszystkich zagadnieniach dotyczących ochrony dzieci i młodzieży a także nadzorować rozwój planów, programów i budżetu Departamentu Ochrony Dzieci i Młodzieży. Ma też dostarczać Konferencji Episkopatu kompletnego planu i zaleceń dotyczących ochrony dzieci i młodzieży poprzez koordynowanie wysiłków tego Departamentu i Krajowej Rady Nadzorczej.

ARTYKUŁ 9. Departament Ochrony Dzieci i Młodzieży, ustanowiony przez Konferencję Episkopatu, ma obsadzić personel Komisji Ochrony Dzieci i Młodzieży oraz być źródłem informacji dla diecezji/eparchii, dla wdrażania programów „bezpiecznego środowiska” i proponować zwiększenie i przeszkolenie personelu diecezjalnego odpowiedzialnego za programy ochrony dzieci i młodzieży, biorąc pod uwagę finansowe i innych środki, takie jak ludność, obszar, oraz położenia diecezji/eparchii.

Departament ma przedstawiać roczny otwarty dla opinii publicznej raport odnośnie postępów we wprowadzaniu i realizacji norm niniejszej *Karty*. Raport ma opierać się na corocznej kontroli, której metody, zasięg i koszt powinny być zatwierdzone przez Komisję Administracyjną za zaleceniem Komisji Ochrony Dzieci i Młodzieży. Taki publiczny raport powinien zawierać spis tych diecezji/eparchii, w których kontrole wykazują niezgodności z ustaleniami i oczekiwaniami *Karty*.

Dyrektor Wykonawczy Departamentu, jako członek Konferencji Episkopatu, jest mianowany przez Sekretarza Generalnego i jemu też podlega. Dyrektor Wykonawczy ma za zadanie regularnie przedstawiać raporty dotyczące działalności Departamentu dla Komisji Ochrony Dzieci i Młodzieży oraz Krajowej Rady Nadzorczej.

ARTYKUŁ 10. Cały Kościół, a szczególnie świeccy, powinni być zaangażowani w podtrzymywanie bezpiecznego środowiska w Kościele dla dzieci i młodzieży, zarówno na poziomie diecezjalnym jak i krajowym.

Komisja Ochrony Dzieci i Młodzieży powinna być wspierana przez Krajową Radę Nadzorczą, ciało doradcze ustanowione w 2002 r. przez Konferencję Episkopatu Stanów Zjednoczonych. Rada co roku będzie przeglądać raport Departamentu Ochrony Dzieci i Młodzieży dotyczącego wdrażania niniejszej *Karty* w każdej diecezji/eparchii oraz wszelkich zaleceń jakie z tego wynikną, będzie też przedstawiać Przewodniczącemu Konferencji ocenę zatwierdzenia i publikacji *Karty*.

Rada będzie również doradzać Przewodniczącemu Konferencji w wyborze przyszłych członków. Członkowie Rady są nominowani przez i podlegają Przewodniczącemu Konferencji, który działa w porozumieniu z Komisją Administracyjną, a także Komisją Wykonawczą Konferencji Biskupów USA. Przewodniczący Konferencji ma za zadanie zabiegać i otrzymać od biskupa diecezjalnego pisemne poparcie dla kandydata, zanim on zostanie poinformowany. Rada ma działać zgodnie ze statutami i przepisami prawnymi Konferencji Biskupów Stanów Zjednoczonych oraz proceduralnymi wytycznymi, które mają być opracowane przez Radę w porozumieniu z Komisją Ochrony Dzieci i Młodzieży oraz zatwierdzone przez Komisję Administracyjną Konferencji Episkopatu. Wytyczne te powinny dotyczyć takich zagadnień jak przeznaczenie Rady i jej odpowiedzialność, członkowie, warunki kadencji, oraz częstotliwość składania raportów z jej działalności Przewodniczącemu Konferencji.

Rada będzie służyć swoją pomocą we współpracy z Komisją Ochrony Dzieci i Młodzieży w sprawach dotyczących ochrony dzieci i młodzieży, szczególnie względem przepisów i najlepszych doświadczeń. Rada i Komisja Ochrony Dzieci i Młodzieży będą wspólnie spotykać się kilka razy do roku.

Rada będzie doglądać poczynania Departamentu Ochrony Dzieci i Młodzieży i przedstawiać rekomendacje Dyrektorowi. Będzie też asystować Dyrektorowi w rozwoju zasobów dla diecezji.

Rada ma nadzorować dokończenie badań nad przyczynami i kontekstem obecnego kryzysu. Rada wraz z rozwojem studiów, przedstawi swoją ocenę zebranych danych i wstępne rezultaty do Komisji Ochrony Dzieci i Młodzieży.

ARTYKUŁ 11. Przewodniczący Konferencji Episkopatu ma poinformować Stolicę Apostolską o niniejszej poprawionej wersji *Karty*, przedstawiając sposób w jaki my, Biskupi Katoliccy, razem z całym Kościołem w Stanach Zjednoczonych, zamierzamy kontynuować nasze

zobowiązanie do ochrony dzieci i młodzieży. Przewodniczący ma również składać Stolicy Apostolskiej coroczne sprawozdania dotyczące wprowadzania *Karty*.

Ochrona Wiernych

ARTYKUŁ 12. Diecezje/eparchie mają stworzyć programy „bezpiecznego środowiska”, które biskup diecezjalny/eparchialny uznawa jako zgodne z katolickimi zasadami moralnymi. Te programy powinny być przeprowadzane wspólnie z rodzicami, władzami cywilnymi, nauczycielami i organizacjami społecznymi w celu zapewnienia wykształcenia i szkolenia dla dzieci, młodzieży, rodziców, duchownych, nauczycieli, wolontariuszy i innych o sposobach stworzenia i utrzymywania bezpiecznego środowiska dla dzieci i młodzieży. Diecezje/eparchie powinny wyjaśniać duchowieństwu i wszystkim członkom wspólnoty zasady zachowania duchowieństwa i innych osób zajmujących zaufane stanowiska związane z dziećmi.

ARTYKUŁ 13. Diecezje/eparchie mają sprawdzać przeszłość wszystkich inkardynowanych i nieinkardynowanych księży i diakonów, którzy są zaangażowani w posługę kościelną w diecezji/eparchii i wszystkich pracowników diecezjalnych/eparchialnych w parafiach/szkołach oraz innego zatrudnionego personelu i wolontariuszy, których obowiązki związane są z ciągłym, niedozorowanym kontaktem z nieletnimi. W szczególności sposób wykorzystując do tego środki prawa wykonawczego oraz innych agencji społecznych. Ponadto, mają stosować właściwą technikę oceny i weryfikę w podejmowaniu decyzji o zdolności kandydatów do święceń (cyt. National Conference of Catholic Bishops, *Program of Priestly Formation*, 2006, no. 39)

ARTYKUŁ 14. Przeniesienie w celu zmiany stałego miejsca zamieszkania, duchownego, który dopuścił się czynu seksualnego wykorzystywania przeciwko nieletniemu powinno być zgodne z normą 12 *Zbioru Norm* (cyt. Proposed Guidelines on the Transfer or Assignment of Clergy and Religious, adopted by the USCCB, the Conference of Major Superiors of Men, the Leadership Conference of Women Religious, and the Council of Major Superiors of Women Religious in 1993).

ARTYKUŁ 15. Aby zapewnić ciągłą współpracę i wspólny wysiłek dla ochrony dzieci i młodzieży ze strony biskupów i przełożonych zakonnych, dwóch przedstawicieli Konferencji Wyższych Przełożonych Zakonów Męskich powinno służyć w roli konsultantów dla Komisji Ochrony Dzieci i Młodzieży. Na zaproszenie Wyższych Przełożonych, Komisja powinna wyznaczyć dwóch swoich członków jako konsultantów z ich odpowiednikiem z Konferencji Wyższych Przełożonych. Biskupi diecezjalni/eparchialni oraz wyżsi przełożeni instytutów duchownych lub ich delegaci powinni spotykać się regularnie, w celu koordynowania postępowania wobec zarzutów wniesionych przeciwko duchownemu, członkowi instytutu religijnego posługującemu na terenie diecezji/eparchii.

ARTYKUŁ 16. Ze względu na zasięg problemu seksualnego wykorzystywania nieletnich w naszym społeczeństwie, jesteśmy gotowi współpracować z innymi kościołami i wspólnotami wiernych, zgromadzeniami różnych religii, instytutami naukowymi oraz wszelkimi organizacjami zainteresowanymi w przeprowadzaniu badań w tej dziedzinie.

ARTYKUŁ 17. Zobowiązujemy się w pełni współpracować z Apostolską Wizytacją naszych diecezjalnych/eparchialnych seminariów i zakonnych domów formacji, zasugerowaną na Międzydykasterialnym Zebraniu z Kardynałami Stanów Zjednoczonych i Przedstawicielami Konferencji w kwietniu 2002 r.

Zobowiązujemy się pracować indywidualnie w naszych diecezjach/eparchiach i wspólnie jako Konferencja, poprzez właściwe komisje, nad wzmocnieniem naszych programów dla wstępnej i kontynuującej formacji kapłanów. Będziemy popierać, ze względu na zaistniałą potrzebę, programy osobistej formacji do czystości i celibatu seminarzystów jak i kapłanów opartej na kryteriach zawartych w *Pastores Dabo Vobis*, the *Program of Priestly Formation*, oraz *Basic Plan for the Ongoing Formation of Priests*. Będziemy kontynuowali wspieranie kapłanów, diakonów i seminarzystów w umiłowaniu ich powołania w wierny i integralny sposób.

My biskupi i biskupi eparchialni zobowiązujemy się podjąć razem z naszymi braćmi kapłanami i diakonami działania do pojednania z wszystkimi ludźmi naszych diecezji/eparchii, a szczególnie z tymi osobami, które były wykorzystywane, jak również wspólnotami, które ucierpiały z powodu seksualnego wykorzystywania nieletnich, które miało miejsce pośród nich.

Podsumowanie

Tak jak napisaliśmy trzy lata temu, “jest to w kontekście istoty stanu kapłaństwa i głębi wiary naszych braci i siostr w Kościele, iż wiemy, że możemy sprostać i zaradzić temu kryzysowi teraz i w przyszłości”.

Pragniemy jeszcze raz potwierdzić, że większość kapłanów i diakonów wiernie posługuje swojemu ludowi oraz doświadczają szacunku i ich przywiązania. My również otaczamy ich naszą miłością i szacunkiem oraz zobowiązujemy się podtrzymać ich dobre imię i byt.

Modlitwa o uzdrowienie i pojednanie jest szczególnym sposobem postępowania z kryzysem, a także zadośćuczynienie za poważne wykroczenia przeciwko Bogu i głębokie rany zadane Jego światemu ludowi. Ścisłe związane z modlitwą i aktami zadośćuczynienia, jest wezwanie do świętości życia, i troska biskupa diecezjalnego/eparchialnego do zapewnienia, by on i jego kapłani skorzystali z wypróbowanych dróg unikania grzechu i wzrostu do świętości życia.

W oparciu o modlitwę i pokutę ponawiamy przyrzeczenia, złożone w oryginalnej *Karcie*:

Przyrzekamy uroczyście sobie nawzajem i tobie, ludu Boży, że zrobimy wszystko co w naszej mocy dla ochrony dzieci i młodzieży.

Przyrzekamy, że temu celowi poświęcimy konieczne środki i personel do jego zrealizowania.

Przyrzekamy, że zrobimy wszystko co będziemy mogli, by wyświęcać do kapłaństwa i umieszczać na stanowiskach wymagających zaufania tych, którzy zobowiążą się do ochrony dzieci i młodzieży.

Przyrzekamy, że będziemy pracować nad uzdrowieniem i pojednaniem się z tymi, którzy byli seksualnie wykorzystywani przez duchownych.

Wiele zostało już zrobione w celu dotrzymania tych przyrzeczeń. Nabożnie modlimy się, żeby Bóg, który rozpoczął w nas to dobre dzieło doprowadził do jego zakończenia.

Niniejsza *Karta* została opublikowana dla diecezji/eparchii na terenie Stanów Zjednoczonych. Za pięć lat zostanie ona poddana ponownie rewizji przez Komisję Ochrony Dzieci i Młodzieży według wskazówek Krajowej Rady Nadzorczej. Rezultaty tej rewizji będą przedstawione do zatwierdzenia przez Konferencję Biskupów w jej pełnym składzie.

Zgodnie z *Sacramentorum sanctitatis tutela* (SST), artykuł 4 §1, dla celów *Karty*, określa się, że przez „nadużycie seksualne” należy rozumieć każde wykroczenie osoby duchownej wobec nieletniego, przeciw szóstemu przykazaniu Dekalogu z nieletnim, jak jest to ujęte w kanonie 1395 §2 Kodeksu Prawa Kanonicznego Kościoła Rzymskokatolickiego (Duchowny, który w inny sposób wykroczył przeciwko szóstemu przykazaniu Dekalogu, jeśli jest to połączone z użyciem przymusu lub gróźb, albo publicznie lub z osobą małoletnią poniżej lat szesnastu, [SST podniósł barierę wieku do osiemnastu lat, które były uznawane wiekiem dojrzałości w USA od roku 1994] powinien być ukarany sprawiedliwymi karami, nie wyłączając w razie potrzeby wydalenia ze stanu duchownego) i w kanonie 1453 § 1 Kodeksu Kanonów Kościołów Wschodnich („Duchowny konkubinariusz lub trwający w innym grzechu zewnętrznym przeciwko czystości wywołującym zgorzenie, powinien zostać ukarany suspensą, do której, gdy trwa w przestępstwie, można stopniowo dodawać inne kary aż do depozycji”).

Jeżeli pozostaje jakakolwiek wątpliwość czy poszczególny czyn kwalifikuje się jako zewnętrznie i obiektywnie ciężkie wykroczenie, w tym wypadku powinny być skonsultowane pisma dotyczące nauczania uznawanych, moralnych teologów, jak również powinna być zasięgnięta opinia znanych ekspertów (*Kanoniczne Kary Dotyczące Seksualnych Nadużyć i Wydalenia ze Stanu Duchownego*, 1995, str. 6). Ostatecznie, do obowiązków diecezjalnego biskupa/patriarchy, po zasięgnięciu opinii kwalifikowanej rady nadzorczej, należy ustalenie „ciężkości” rzekomego czynu.

Dokument *Karta Ochrony Dzieci i Młodzieży* został opracowany przez Specjalną Komisję do spraw Seksualnego Wykorzystywania powołaną przez Konferencję Episkopatu Stanów Zjednoczonych. Dokument ten zatwierdzony jednogłośnie przez Biskupów USA na generalnym zebraniu w czerwcu 2005 roku, został autoryzowany do publikacji przez niżej podpisanego.

Msgr. William P. Fay
Sekretarz Generalny, Konferencji Episkopatu USA

Teksty Pisma Świętego użyte w niniejszym opracowaniu są cytowane z *Nowej Amerykańskiej Biblii*, chronionej prawem autorskim © 1991, 1986, i 1970 wydanej przez Współbractwo Doktryny Chrześcijańskiej, Waszyngton, DC 20017 i są użyte za zezwoleniem właściciela praw autorskich. Wszelkie prawa zastrzeżone.